

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Věrou Novákovou
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5. 8. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, k rukám advokátky Mgr. Věry Novákové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, Odboru správních činností, Oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 6. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 5. 9. 2020 v čase kolem 11:50 hodin v prostoru lomu Vršany neuposlechl výzvu Policie ČR „Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor“, tedy úmyslně neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Správní orgán I. stupně nejprve uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku příkazem ze dne 11. 11. 2020. Žalobce proti příkazu podal odpor, kterým byl příkaz zrušen.
3. Dne 3. 5. 2021 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 31. 5. 2021 v 10:00 hodin. Jako svědek byl na ústní jednání předvolán jeden z policistů ppor. X, který se měl podle Sdělení informací v souvislosti se zákrokem v dolu Vršany Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 26. 4. 2021 na zákroku podílet a měl vydat výzvu v čase kolem 12:15 hodin.
4. Dne 31. 5. 2021 proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Na jednání byl vyslechnut svědek, ppor. Mgr. K., kterému byly rovněž přehrány videozáznamy ze zásahu. Svědek mimo jiné vypověděl, že se účastnil zajišťování skupiny přibližně čtyřiceti osob, která byla zachycena na videozáznamu označeném jako BOXER 200. Dle jeho výpovědi byla této skupince dána výzva k opuštění důlního prostoru, kterou však aktivisté neuposlechli. Svědek potvrdil, že zajišťování další skupiny osob, které se nacházely v prostoru lomu u těžebního stroje, bylo zdokumentováno na záznamu označeném jako BOXER 100, kdy i tyto osoby neuposlechly výzev policie. Rovněž vypověděl, že ze záznamu BOXER 400 je patrné, že situace při zákroku na jiném místě vůči jiné skupině aktivistů byla obdobná. Osoby byly již zajištěny a na opakované výzvy policistů, aby je uposlechly a následovaly do eskortních vozidel, nereagovaly.
5. Dne 1. 6. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc udělená zmocněnci V. K. Zmocněnec žalobce se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil dne 2. 6. 2021. Seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí, nové důkazy nenavrl a požádal o lhůtu deseti dnů k písemnému vyjádření. To doručil správnímu orgánu I. stupně dne 11. 6. 2021. Uvedl v něm, že spisový materiál neumožňuje určit, zda byl přestupek spáchán a že jej měl spáchat žalobce. Dále obsáhle argumentoval nedostatkem materiální stránky přestupku a žádal, aby bylo řízení zastaveno.
6. Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze shora označeného přestupku. Správní orgán I. stupně vycházel zejména z úředního záznamu o omezení osoby na osobní svobodě, úředního záznamu o zajištění osoby, videozáznamu ze

zásahu

a výpovědi zasahujícího policisty. Uvedl, že byl žalobce ztotožněn porovnáním fotografií pořízených policií po zajištění žalobce a fotografie získané z evidence obyvatel. Žalobce byl rovněž ztotožněn pomocí otisků prstů. Shromážděné důkazy hodnotil tak, že bylo spáchání přestupku dostatečně prokázáno.

7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 2. 7. 2021 odvolání. Namítal zejména nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně. Tvrdil, že nebylo vyhověno jeho návrhu na koncentraci jednání ve věci jím zastoupených obviněných na středu 2. 6. 2021. Žalobce dále s odkazem na sdělení Policie Ústeckého Kraje ze dne 1. 6. 2021, které přiložil k odvolání, namítal, že v řízení nebyly k dispozici dostatečné důkazy pro identifikaci zajištěné osoby. Dle žalobce rovněž nebylo zjištěno, zda mohla zajištěná osoba slyšet výzvu policie, ani že výzvy neuposlechla. Závěrem tvrdil, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkou krajní nouze a absence materiální stránky přestupku.
8. Napadeným rozhodnutím ze dne 5. 8. 2021 žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Uvedl, že ztotožnění proběhlo na základě porovnání otisků prstů pořízených při zásahu s otisky obsaženými v systému FODAGEN. Toto ztotožnění považoval za zcela dostatečné. Žalovaný dále konstatoval, že policie výzvu přednesla dostatečně srozumitelně za použití amplionu. Svou argumentaci podpořil konstatováním, že pokud někdo vnikne do zakázaného těžebního prostoru, do kterého se následně dostaví několik pořádkových jednotek, lze jednoduchou úvahou dospět k závěru, že tyto osoby budou vyzvány k jeho opuštění. Tvrzení o neakceptování telefonického návrhu ke spojení řízení a neprovedení ústních jednání všech osob zastoupených týmž zmocněncem dne 2. 6. 2021 nemělo dle žalovaného oporu ve spisové dokumentaci. V době konání ústního jednání dne 31. 5. 2021 žalobce ještě nebyl zastoupen svým zmocněncem. Plná moc byla správnímu orgánu I. stupně doručena až dne 1. 6. 2021. Společné řízení správní orgán I. stupně nevedl také proto, že ve věci každého obviněného nejprve vydal příkaz a nemohl odhadnout, zda proti němu bude podán odpor. Závěrem žalovaný odmítl námitku týkající se absence materiální stránky přestupku.

II. Žaloba

9. Žalobce v žalobě namítal, že nebylo řádně provedeno jeho ztotožnění. Ztotožnění na základě otisků prstů bylo doloženo toliko přípisem policie jinému správnímu orgánu, ve kterém se pouze bez bližšího odůvodnění konstatuje, že žalobce je zajištěnou osobou č. 9. Takový přípis je podle žalobce z důkazního hlediska nepřezkoumatelný a nezhodnotitelný. Žalobce rovněž namítal, že uvedený přípis má povahu úředního záznamu. Nelze jej proto s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu použít jako důkaz.
10. Ve vztahu k provedení ztotožnění žalobce rovněž brojil proti užití fotografií k identifikaci jeho osoby. Totožnost osoby, která měla skutek spáchat, musí být dle jeho názoru doložena buďto svědecky nebo jiným průkazným způsobem za pomoci biometrických údajů. V řízení však nebyly k dispozici podklady, které by takovou identifikaci umožňovaly. Postup policie, správního orgánu a žalovaného proto žalobce označil za nepřezkoumatelný.
11. Podle názoru žalobce nebylo prokázáno, že se skutek stal nebo, že jej spáchal žalobce. Z výslechu svědka ppor. X je zřejmé, že aktivisté se v důlním prostoru pohybovali různě a přesouvali se po skupinkách. Z dokazování provedeného videozáznamem nelze mít za prokázané, že by na něm byla zachycena zajištěná osoba označená č. 9. Nelze také dovodit,

že byla předmětná výzva učiněna tak, aby ji slyšeli všichni aktivisté, kteří byli později zajištěni. Jelikož nebyl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, měly správní orgány postupovat podle zásady *in dubio pro reo*.

12. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti neprojednání přestupku ve společném řízení s dalšími osobami, které byly obviněny z obdobného jednání. Tvrdil, že společné řízení mělo být vedeno obligatorně na základě § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vést společné řízení měl správní orgán tím spíše, že část obviněných byla zastoupena týmž zmocněncem. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán provedl ústní jednání v nepřítomnosti jeho i jeho zmocněnce.
13. Závěrem žalobce namítal absenci materiální stránky přestupku. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu proti žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl ztotožněn na základě porovnání otisků prstů pořízených při zásahu s otisky obsaženými v systému FODAGEN. Součástí spisové dokumentaci byly rovněž fotografie žalobce. Žalovaný k nim však nepřihlížel, jelikož ztotožnění podle otisků prstů považoval dostatečné.
15. Účast žalobce na akci Klimakemp 2020 měl žalovaný prokázanou tím, že byl na místě zajištěn a omezen na osobní svobodě, což dovozoval z úředního záznamu ze dne 5. 9. 2020. K otázce, zda mohl žalobce výzvu slyšet, žalovaný uvedl, že se žalobce účastnil obdobné akce již v minulost, kdy úřední výzvy taktéž neuposlechl. Měl rovněž předpokládat, že pokud vnikne do zakázaného těžebního prostoru, kam se následně vydá několik policejních jednotek, bude vyzván k opuštění tohoto prostoru. Výzva byla dána prostřednictvím megafonu více policisty k různým skupinám aktivistů. Pokud žalobce viděl policejní jednotky, měl se ve vlastním zájmu zajímat o to, co policie megafony sděluje.
16. K námitce nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nejprve vydal ve věci příkaz. Za této situace již nemohl využít institutu společného řízení ve smyslu § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Dle žalovaného byla rovněž naplněna formální i materiální stránka přestupku. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl, náhradu nákladů nepožadoval.

IV. Posouzení věci soudem

18. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

19. Soud se předně zabýval námitkou nevedení společného řízení. Pokud se podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky podezřelý dopustil více přestupků, k jejichž projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. Podle odst. 2 téhož ustanovení se ve společném řízení projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí a je k jejich projednání příslušný též správní orgán.
20. Nevedení společného řízení však samo o sobě nemůže zakládat vadu, která by měla za následek nezákonnost celého rozhodnutí. Nezákonné by bylo takové rozhodnutí, které by vedení přestupkového řízení pouze se žalobcem jako jediným obviněným zkrátilo žalobce na jeho právech (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, 1 As 255/2017-27, či ze dne 19. 12. 2018, 1 As 278/2018-87). Soud rozumí strategii správního orgánu I. stupně vydat v každé věci zajištěného účastníka akce Klimakemp 2020 zvlášť nejprve příkaz. Tento postup byl jistě veden snahou vyřešit alespoň některé z mnoha přestupkových věcí vedených ve spojitosti se zmíněnou akcí mimo standartní přestupkové řízení a byl rovněž v souladu se zásadou procesní ekonomie. Nelze ani tvrdit, že správní orgán I. stupně měl vést společné řízení, protože část obviněných byla zastoupena týmě zmocněncem. Jak je soudu známo z úřední činnosti (např. sp. zn. 60 A 20/2021, 73 A 18/2021), část obviněných sice byla zastoupena stejným zmocněncem, ovšem řádné zastoupení bylo správnímu orgánu I. stupně oznamováno postupně v průběhu řízení. Žalobce byl v přestupkovém řízení zastoupen zmocněncem V. K. až od 1. 6. 2021, kdy bylo zastoupení na základě plné moci ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu správnímu orgánu I. stupně prokázáno, proto nemůže žalobce s úspěchem argumentovat předchozí telefonickou žádostí zmocněnce o společné projednání věcí. Ze správního spisu neplyne, že by zmocněnec v žalobcově věci učinil řádné podání, kterým by po prokázání svého zmocnění navrhoval vedení společného řízení ve více přestupkových věcech.
21. Jak již soud uvedl, v době konání ústního jednání dne 31. 5. 2021 žalobce nebyl zastoupen, správní orgán I. stupně neměl důvod k ústnímu jednání zmocněnce předvolat a ústní jednání konat v jeho přítomnosti. A protože byl žalobce k ústnímu jednání konanému dne 31. 5. 2021 od 10:00 hodin řádně předvolán (viz doručení k předvolání k ústnímu jednání), k ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil, správní orgán I. stupně mohl v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky konat ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Lze uzavřít, že na procesních právech žalobce postupem správního orgánu I. stupně zkrácen nebyl.
22. Důvodnou shledal soud námitku týkající se nedostatečného ztotožnění žalobce pomocí otisků prstů. Správní orgán I. stupně vycházel z písemnosti Ztotožnění osob Klimakemp 2020 ze dne 31. 5. 2021 poskytnuté Obvodním báňským úřadem pro území kraje Ústeckého. Jeho přílohou bylo Odborné vyjádření ze dne 7. 10. 2020 vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje, odborem kriminalistické techniky a expertiz. Z něj vyplývalo, že otisky prstů osoby č. 9 zajištěné na akci Klimakemp 2020 se shodují s otisky prstů neznámé osoby č. 5 zajištěné v roce 2018 v lomu Bílina. V další příloze, označené jako Spolupráce při ustavení osob z akce Klimakemp 2020 – odpověď ze dne 20. 3. 2021, vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje,

službou kriminální policie a vyšetřování, odborem obecné kriminality, bylo konstatováno, že osoba č. 9 je žalobce.

23. Žalobci je třeba dát za pravdu, že z uvedených listin není možné zjistit, jakým postupem k tomuto závěru policie dospěla. Je z nich patrné toliko, že otisky prstů osoby č. 9 zajištěné na akci Klimakemp 2020 jsou shodné s otisky prstů neztotožněné osoby, která byla zadržena v lomu Bílina v roce 2018. Tato informace však sama o sobě nijak nepřispěla k identifikaci zajištěné osoby č. 9. Dokládá pouze, že otisky dvou neznámých osob se na základě lustrace v systému FODAGEN navzájem shodují. Závěr, že osoba č. 9 je osobou žalobce, nemá oporu ve spise. Vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obecné kriminality ze dne 20. 3. 2021 v tomto směru neobsahuje žádné zdůvodnění, není z něj patrné, na základě jakých důkazů a podkladů policie závěr o ztotožnění osoby č. 9 jako žalobce učinila.
24. Je zřejmé, že uvedené listiny byly poskytnuty policií Obvodnímu báňskému úřadu a byly pravděpodobně součástí širší spisové dokumentace. Pokud chtěly správní orgány hodnotit ztotožnění žalobce pomocí otisků prstů jako dostatečné, měly vlastní správní spis doplnit tak, aby z něj bylo zřejmé, jakým postupem policie ke ztotožnění osoby č. 5 zadržené v lomu Bílina v roce 2018 jako žalobce dospěla.
25. Žalobci ovšem nelze přisvědčit, že zmíněné vyjádření policie ze dne 20. 3. 2021 by bylo úředním záznamem, k němuž by nebylo možné v duchu žalobcem citované judikatury Nejvyššího správního soudu přihlídnout jako k důkazu. Svou povahou toto vyjádření nebylo úředním záznamem o podání vysvětlení či oznámením o přestupku, jejichž použitelností se zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu zabývaly. V reakci na víceméně obecnou námitku týkající se úředních záznamů a oznámení o přestupku lze dodat, že správní orgány v posuzované věci nevycházely pouze z listin takové povahy, ale k dispozici měly i důkazy další – např. svědeckou výpověď, záznam z kamerového systému, vyjádření policie ze dne 26. 4. 2020, opis z evidence rejstříků.
26. Soud se dále věnoval námitce nedostatečného ztotožnění osoby žalobce podle fotografií. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce byl ztotožněn pomocí otisků prstů i porovnáním fotografií. Žalovaný závěry správního orgánu I. stupně korigoval, když v napadeném rozhodnutí hodnotil jako průkazné pouze ztotožnění žalobce pomocí otisků prstů. Tomu ostatně odpovídá písemné vyjádření k žalobě, v němž žalovaný konstatoval, že ke ztotožnění pomocí fotografií nepřihlížel. Soud proto považoval za nadbytečné se k této námitce vyjadřovat, na hodnocení fotografií ztotožnění žalobce v dané věci postaveno nebylo.
27. S žalobcem lze též souhlasit, že nebylo prokázáno spáchání přestupku spočívajícího v neuposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy „Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor“. Je třeba zdůraznit, že mezi neoprávněné vniknutí do důlního prostoru a neuposlechnutí dané výzvy nelze klást rovnítko. Ze správního spisu vyplývá, že se akce účastnilo několik desítek osob. Ty se nacházely v různých částech lomu po skupinkách, ale i jednotlivě. Soud má za prokázané, že skupině osob zachycené na kamerovém záznamu označeném jako BOXER 100 byla dána výzva „Jménem zákona opusťte důlní prostor“. Stejně tak má ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty za prokázané, že obdobná výzva byla dána i skupině osob zachycených na

záznamu označeném jako BOXER 200. Ve správním spise se však nenachází důkaz o tom, že taková výzva byla dána i skupině zachycené na záznamu označeném jako BOXER 400, případně dalším osobám, které se v těchto skupinách nenacházely. Vzhledem k tomu, že videozáznamy zachycují pouze část událostí a nebyly opatřeny údaji o čase pořízení, je nadto obtížné jednotlivé výzvy ze strany policie na nich zachycené časově identifikovat. Žalobci je třeba dát za pravdu, že z provedeného dokazování nevyplývá, že se osoba zajištěná a označená č. 9 skutečně nacházela mezi osobami zachycenými na záznamech označených jako BOXER 100, případně BOXER 200, vůči nimž výzva jménem zákona k opuštění důlního prostoru prokazatelně zazněla.

28. Žalobce je dle výroku rozhodnutí viněn z toho, že neuposlechl uvedenou výzvu v čase kolem 11:50 hodin. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se na základě provedeného dokazování nezabývali tím, kde a kým měla být osobě označené č. 9 konkrétní výzva, za jejíž neuposlechnutí v uvedeném čase byl žalobce shledán vinným, dána. Pouze obecně konstatovali, že jelikož se žalobce v těžebním prostoru nacházel a byl zajištěn, musel neuposlechnout výzvy k opuštění důlního prostoru. Tímto způsobem však nelze vést úvahy vedoucí k závěru o spáchání přestupku spočívajícího v neuposlechnutí výzvy. Soud dodává, že pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu a prokázání neposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy úřední osoby jsou podtrženy časovým údajem o omezení osobní svobody osoby označené č. 9 v 11:50 hodin, který v podstatě odpovídá času, kdy měl žalobce neuposlechnout předmětnou výzvu.
29. Je nepochybné, že policie nemohla dávat výzvy zvlášť každému aktivistovi. Užití amplionu je v daném případě logickým krokem k učinění hromadné výzvy směřující vůči všem přítomným osobám. Soud však nemá za prokázané, že danou výzvu skutečně všichni aktivisté slyšeli. V přezkoumávaném případě je zřejmé, že na videozáznamech označených jako BOXER 100 a BOXER 200 nebyli zachyceni všichni aktivisté, současně nebylo prokázano, že by skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 400 byla výzva k opuštění důlního prostoru adresována. Z žádného konkrétního důkazu nelze dovodit ani to, že prokazatelně učiněné výzvy k opuštění důlního prostoru slyšely všechny skupiny aktivistů, případně i osoby jednotlivě se pohybující v dole. Jak již soud uvedl, správní orgány se tím, kde se v době učinění specifikované výzvy nacházela osoba č. 9, kterou měly za žalobce, nezabývaly.
30. Pokud chtěl správní orgán I. stupně osobu identifikovanou jako č. 9 trestat za neuposlechnutí konkrétní výzvy dané jménem zákona k zanechání protiprávního jednání a opuštění důlního prostoru, bylo jeho povinností prokázat, že se tato osoba nacházela v jedné ze skupin, u nichž není pochyb o tom, že výzvu obdržela (např. pomocí porovnání GPS souřadnic místa zajištění a místa dání výzvy, včetně časových souvislostí) nebo prokázat, že totožnou, časem určenou, výzvu skutečně slyšeli všichni aktivisté přítomní v dolu. Správní orgán I. stupně však neprokázal ani jedno. Závěry o vině žalobce pak rozhodně nelze zakládat na tom, že se měl žalobce zajímat, z jakého důvodu se v prostoru dolu nachází policejní jednotky, případně z toho, že se v minulosti účastnil obdobné akce v dole Bílina. K prokázání viny je nutné vytvořit v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu ucelený řetězec důkazů, který popisuje skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ve zde přezkoumávaném případě se tak nestalo. Soud proto konstatuje, že spáchání přestupku spočívajícího v neuposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy policie k opuštění důlního prostoru nebylo žalobci prokázano.

31. K námitce nedostatku materiální stránky přestupku bylo nadbytečné se vyjadřovat, neboť soud dovodil, že nebylo prokázáno, že žalobce přestupek spáchal.

V. Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem k tomu, že některé z žalobních námitek shledal soud důvodnými, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
33. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právní zástupkyně za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 9 800 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právní zástupkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. březen 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně